

Pádlování v kráteru sopky

text a foto:
Jiří „Choroš“ Hron

Když se někoho zeptám, jestli ví, co je to Lake Toba, většinou se odpovědi nedočkám.

Přitom Lake Toba je největší a nejhlubší zatopený sopečný kráter na světě. Jeho délka dosahuje 100 km, šířka 30 km, hloubka až 400 metrů.

Nachází se na severní Sumatře v nadmořské výšce 900 metrů. Tato oblast je stále živou částí zeměkoule. Indonésie má 150 dýmajících činných sopek.

Batacká vesnice.

Výbuch supervulkánu před více než 74 000 lety byl největší za posledních 27 milionů let. Následná sopečná zima měla za následek smrt 60 % populace. Případný opětovný výbuch by mohl vést k vymření lidského druhu, či jeho návratu do doby kamenné. To je důvod, proč tuto tajemnou a mýty opředenou oblast blíže poznat. Odpradávná je obývaná kmenem Bataků, za jejichž lidožroutskou minulost se jejich potomci nestydí.

Z přístavu Singuil jedeme k jezeru najatým autem. Několikahodinová cesta napříč Sumatrou je exotickou exkurzí zajímavou přírodou a letmým poznáním způsobu života obyvatel. Jezero je zatopená kaldera sopky, uprostřed níž je velký ostrov Samosir, kam se dá dostat přes most, nebo lodí. Naším cílem je osada TukTuk. Řidič to tady na rozdíl od nás nezná. Byli jsme tu před dvěma lety, a tak se tu cítíme jako doma. V osadě je poněkud živo. Přijíždí početná čínská komunita žijící

Dlabaná kanoe v barevném provedení.

na Sumatře, aby oslavila svůj Nový rok, který bude tentokrát ve znamení draka.

V hotelu Merlin máme zajištěné ubytování a také domluvené dva kajaky. Pěkný pokojíček s teplou vodou by byl dokonalý na odpočinkovou dovolenou. Ale tuto lákavou možnost nevyužijeme. Chceme na kajacích pádlovat podél pobřeží jihovýchodní části jezera.

Ráno si jdeme vybrat kajaky. Jsme z toho trochu rozpačití. Jsou tu pouze tři. Jeden vypadá slušně, je to Cobra Expedition americké výroby. Druhý je jezerní kajak Robson a třetí pro nás nepoužitelný plasták na divokou vodu. Navíc vypadají, že už na nich hodně dlouho nikdo nepádlaval. Co se dá dělat. Hrdinně se stavím k tomu pomalejšímu. Pádla máme vlastní a to je to nejdůležitější pro pohodu na vodě.

Z turistického centra se dostáváme poměrně rychle do tvrdé reality místního života.

Potkáváme první dlabanou uzoučkou kánoí s rybářem tahajícím nastrožené síť. Rybářů je tu poměrně hodně. Všichni mají stejné kánoe

Jezero je 100 km dlouhé.

i způsobu lovu, ale marně čekám, že uvidím nějaký úlovek. Uvědomuji si, jak náročné je uživit rodinu. Jen některým se podaří chytit rybu, ale jsou to takoví rybí dorostenci. Náš rybář by je okamžitě vrátil do vody. Kdyby místní rybář chytil větší rybu, asi by měl problém na tak vratkém plavidle udržet rovnováhu.

Pádlujeme na plastových kajacích kolem kánoí dlabaných z jednoho kmenu. Některé toho už hodně pamatují. Jako bychom pádlovali proti času. Najednou se ocitáme v Zemanově filmu Cesta do pravěku.

Když se vracím myšlenkami z historie kanoistiky do reality a uvědomuji si, že nesním, probouzí se ve mně lovec. Lovec fotografií.

nu mu ukazují na fotoaparátu jeho fotku. Nemluví, jen se také usmívá. Jezero je lemováno vysokými, krásně zelenými svahy. Ani to nevypadá, že jsme v kráteru sopky. I když jsme kousek od rovníku, je tu díky nadmořské výšce velmi příjemné klima. Několik sopečných vrcholů je vidět na horizontu, pro Evropana neobvyklý pohled.

Cestou několikrát zastavujeme, abychom se vykoupli v teplé, sladké a čisté vodě. Hodnotíme první kilometry na kajacích. Hned jsme lodě pojmenovali: Potápka a Kačenka. Pašíkův kajak je napohled pěkný, ale má menší vadu. Teče do něho. Díky tomu se rychlost našich kajaků vyrovnává.

Při přejíždění na druhou stranu jezera míváme sádky.

V okolí Lake Toba je několik sopek.

Na kajaku přijíždím těsně k rybáři vytahujícímu síť z vody. Jednou rukou šikovně pomalu pádluje, druhou tahá síť. Má to dokonale nacvičené. To pádlování jednou rukou musím někdy zkusit.

„Tak kamaráde, dnes to nějak nejde, co, ryby nejsou. Neboj se, nic ti neudělám, jenom si tě vyfotím. Budeš mít fotku v HYDRU. Tak, pěkně se na mě usměj, ať seš hezkej.“

Tak nějak na něho plynulou češtinou hovořím, usmívám se a mačkám několikrát spoušť. Samozřejmě mi nerozumí, ale to nevadí. Vše se odehrává v přátelském duchu. Za odmě-

Opouštíme pobřeží ostrova Samosir a pádlujeme na druhou stranu jezera, která je pro nás velkou neznámou.

Tady je pobřeží strmější, porostlé džunglí, ale jenom tam, kde lidská ruka nezpracovala. Je tady řada menších vesniček. Domky stlučené z prken se střechami pokrytými rezačím vlnitým plechem. Život se ubírá pouze jedním směrem. Uživit rodinu. Něco dá jezero, něco se musí vypěstovat na kamenitých políčkách ležících na strmém svahu. Rodiny jsou tu početné, všude je vidět hodně dětí. Jak nám Jacksin vyprávěl, šťastná rodina kmene Bataků je velmi

Maximální nasazení
s největším vodáckým
e-shopem v ČR

Vše od lodí, až po kilometráže řek.

PRODEJNA | PŮJČOVNA | SERVIS | VODÁCKÉ ZÁJEZDY | TESTOVACÍ LODĚ
Kamenný obchod: Kotěrova 828, 500 03 Hradec Králové

www.cvoksport.cz, tel/fax: 495 512 740

Máte vodácká trička?

www.trikatrika.cz

početná. Tím ale vyvstává problém jak uživit stále rostoucí populaci. Na noc stavíme přístřešek z moskytiéry, přes kterou přehazujeme celtu. Teplo bude, ale je lepší se před komáry chránit. Nejsou jich tu taková mračna jako někdy u nás, ale Indonésie je malarickou oblastí, a tak máme i repelenty a náramky proti komárům. Přes den komár nepracuje, ale večer přichází jeho čas.

Po snídani pokračujeme kolem pobřeží. Nejsme sami, rybáři na dlabankách už opět pokoušejí štěstí. Zajíždíme do hluboké zátoky, na jejímž konci je vidět vesnice. Na místní poměry hodně barevná vesnice. Když dopádlujeme blíž, je jasné, co vytváří kolorit tohoto místa. Celá zátoka je zaplněná pestrébarevnými barely, z kterých jsou udělané plovoucí sádky na chov ryb. Obrovská fabrika na ryby. Konstatujeme, že na domorodce došlo. Jezero nedokáže vyprodukovat tolik ryb, aby se stále rostoucí počet lidí kolem jezera uživil. A tak se ryby chovají a krmí uměle. Kvetě tady obchod s granulemi na krmení ryb. Ty se rozvážejí čluny po celé zátocce k jednotlivým sádkám. Je tu dost živo.

Potkáváme motorové čluny, po okraj naložené granulemi, a mezi nimi dlabanky, které spíše zapadnou do tohoto prostředí. Některé jsou natřené zeleně, jiné růžově, zkrátka jaká barva byla k dispozici. Vesnice na pobřeží působí dost neutěšeně. I na místní poměry je tu velký nepořádek. Jezero má řadu zátok a ve většině z nich se nalézají vesničky. Stále kopírujeme pobřeží. Na vodě plavou trsy kvetoucích vodních hyacintů. Krásná kytka. Hledáme místo na další přenocování. Malinká plážička

Šťastný rybář.

u ústí potůčku, to byla výhra. Večer si děláme oheň a vychutnáváme to krásné ticho. To trvá chvíli. Funění, dupot, lámání větví. Co se děje? Početná skupina buvolů přišla mlsat sladké opadané plody stromů, pod kterými jsme tábořili. Dodnes nevím, jak se ty plody jmenovaly. Zvířata se chovala mírumilovně a k naší radosti po chvíli jak přišla, tak odešla. Noc s nimi by asi nebyla klidná.

Vracíme se do Tuk Tuku. Tady je jiný svět. Hlasitě se bavící a nový rok vítající Číňané. V každém průvodci je doporučována místní kuchyně. Levně a výborně se dá najíst v mnoha restauracích a hotelech. Otevřené terasy s výhledem na jezero. Díky klimatu je to jak v botanické zahradě. Příjemná a usměvavá obsluha. Každého turistu si váží. Cestovní ruch v celé Indonésii poškodilo tsunami a následná častá zemětřesení. Docházejí nám peníze v hotovosti, a tak jsme nuceni udělat výlet za ban-

komatem. Půjčování motorek je tady běžné. Za našich 100 Kč na celý den. Benzín stojí kolem 15 Kč za litr. Nikdo nechce žádné záruky ani doklady. Naprostá důvěra. A výlety na skútrech po batackých vesničkách jsou neopakovatelné. Motocykly jsou většinou nové moderní automatické yamahy. Nám se ale zalíbily a rozesmály nás staré vespy – italské veterány hrající v mnoha filmech. U tohoto motocyklu se řadí otáčením páčky na řídítku. Klučina, majitel půjčovny o dvou kusech těchto rarit, s radostí kontroluje stroj, kouká do nádrže. Půjčovně je oprava směšná. Uvedám za řídítka a vyrážíme.

Stroj jede, vlní se pod naší vahou, občas vyskočí rychlost, ale je to úžasné. Úžasné jen do chvíle, kdy

Uživit rodinu je náročné.

Návrat do Tuk-Tuku.

začne motor vynechávat, až úplně utichne. Ujeli jsme asi 5 km. Stojíme uprostřed rýžových polí. První reakce je, že tu vespu necháme a půjdeme pěšky. Závada byla objevena rychle, došel benzín. Tady je ale „benzinka“ téměř v každém stavení. V nedalekém domku ho kupujeme.

Naše vodácká expedice končí. Ráno se přeplavíme do Parapat. Také zajímavost. Loď jede kolem pobřeží Tuk Tuku a na mávnutí přibírá pasažéry. Cestou přes jezero vybere jeden z členů posádky peníze za dopravu. V Parapatu domlouváme auto, které nás dopraví do Medanu, abychom se ještě setkali s indonéskými přáteli. Ráno si užíváme poslední exotiky. Motorová rikša se s námi a s našimi zavazadly prodírá hustým provozem na letiště. Přežili jsme a dál už to budou jenom letadla. Do Prahy letíme přes Kuala Lumpur a Amsterdam. Z tropických více než 30 °C do -10 °C.

Pokud by nás chtěl někdo následovat, zkušenosti a informace rádi poskytneme. Ale pozor, není to dovolená, je to mnohdy hodně tvrdé poznávání. Ale jak řekl kamarád Slunce: „Na největší sráčky se nejvíc vzpomíná.“ ■